

ето ви; но азъ ви мола да земете само моятъ животъ и да простите другите. Ако вие, господарю, когато и да е сте обичали нѣкое живо сѣщество, — ако това сѣщество да би било даже и кучето ви, — то са сѣжалете за мене.

ОТТОКАРЪ.

А умѣсена ли е жена въ тая работа? Въ онзи день, въ който любовта влиза въ сѣрцето, честта за-
вѣрзва своята торба. Има ли тука жена? Говори.

УЛРИХЪ.

Слушайте, ваше височество. Азъ имахъ писмо отъ доктора Щаумера, който ма препорѣчваше до васъ, като най-способенъ отъ сичките негови ученици. Азъ трѣбаше да са представа тая вечеръ въ кѣшлата и да ви дамъ писмото. Вие би откриле кирасата си, за да ми покажете своите болни гърди, до който трѣба да са наклони ухото на доктортъ; а азъ би ви промушилъ съ ножтъ си въ сѣрцето.

ОТТОКАРЪ.

Вѣрна цѣль.

УЛРИХЪ.

Това писмо бѣше откраднато тая вечеръ, и азъ нѣмахъ никакво друго срѣдство да влѣза при васъ. И така, азъ трѣбаше да измѣна на думата си и да погаза клѣтвата си; но една жена пожела да замѣни мѣстото ми. Въ минутите на моего дълбоко отчаяние, азъ при-
бѣхъ нейното самопожертвование . . .

ОТТОКАРЪ.

Една жена?

УЛРИХЪ.

Една жена, на която вие сте писале двѣ думи за